

Nagy Gábor

Gyűjtés

*A Nagyba kertbe készültünk győíteni,
kémlelték a csillagtalan eget
az öregek, meghányták-vetették,
hozzat-e hasznat a halogató,
vagy lezúdul délig az ég,
másnap reggel a dombok duhogta
felhők láttán szaporára fogták,
púpozták a szénaboglát,
a nappal bújócscázva, kölökvellával
ott hadonásztam én is, mintha
fölérném, hogy a déli harangszót
nem imával: verejtéssel
kell betetejezni.*

Televízió

Az esti híradónál még papa is ott
bóbiskolt, Derricket vagy Kojakot
már csak mamával ámultam
végig, de mint a képernyőn ponttá
zsugorodó fénycsík enyészett el
a szemfényvesztő mese, az ablakon
túl sötétlő szilvafa szuszogására
félálomban megrándulok mégis:
San Francisco utcáin kuvik szirénázik,
az éjszaka holdat pislogva,
közönyösen tollázkodik.

Kovász

A konyharuhával betakart kovász
az ablakban púposodott, mintha
egy állat lapulna a vájdlingban,
hallani véltem meg-megdobbanó szívét.
A gyúródeszkáról még csipegethettem,
Öregmama szemet hunyt, a tyúkok
az ujjaimról rugózó nyers tésztáért
egymást taposták, s én,
a kényeztető idomár
számot se vettem azzal, hogy
a ház, az udvar és az ég lakói *mind*
egy kovással élnek.

Sárgarépa

Időről időre tiszteletét tette a portán
a pap, kivált disznóölés után,
meg ha érett a zöldség, vagy fogytán
volt a paplak konyhája tojásból,
főzelékből, mikor miből,
nem restellt maga kihúzni egy-egy
dús levelű sárgarépagyökeret,
reverendájába dörgölte róla a földet,
és nagy sárga fogaival hersegtette,
közben érdeklődött a család hogyléte felől,
de én már túl jártam árkon-bokron, nehogy
barackot nyomjon búcsúzóul a fejemre.